

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 9C/24/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314202737
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gertrúda Rennerová
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2014:4314202737.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice v konaní pred sudkyňou JUDr. Gertrúdou Rennerovou v právnej veci žalobkyne : W. X. L.. XX.XX.XXXX, J. P. B. XXX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár s. r. o. so sídlom Kuzmányho 29 Košice, proti žalovanému : POHOTOVOSTĚ s. r. o. so sídlom Pribinova 25 Bratislava, IČO 35 807 598, JUDr. Barborou Korenecovou, advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom Slnecná 765/3 Malinovo, korešpondenčná adresa Pohotovosť s. r. o. Pribinova 25 Bratislava, o zaplatenie 424, 90 eur, takto

rozhodol:

Žaloba sa **z a m i e t a**.

Žalovanému sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Žalobkyňa v žalobe podanej 17.02.2014 prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej 424, 90 eur, ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na jej úkor. V žalobe a na pojednávaní uviedla, že so žalovaným uzavrela dňa 27.03.2006 zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver vo výške 531, 10 eur. Poukázala na ust. § 4 ods. 2 písm. g/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého úverová zmluva obligatórne musí obsahovať údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, ktorý v zmluve o úvere uzavretej so žalovaným dňa 27.06.2006 chýba, preto v časti úrokov a poplatkov je úverová zmluva neplatná. Absencia ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „ RPMN „) sankcionuje zmluvu bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Žalovanému na jeho účet uhradila podľa zmluvy sumu 956 eur, viac o 424, 90 eur na ktorú sumu žalovaný nemal nárok. Došlo tak k bezdôvodnému obohateniu žalovaného. Tvrdila, že na predmetný spor treba aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu, pretože žalovaný konal úmyselne v snahe sa bezdôvodne obohatiť. V oblasti poskytovania úverov žalovaný v čase uzavretia zmluvy pôsobil takmer päť rokov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti v prípade absencie a to, že dlhodobo ignoroval zákonnú povinnosť uvádzať RPMN treba hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Taktiež poukázala na to, že v danom prípade odplata činila 96 % ročne z poskytnutých finančných prostriedkov, čo je v rozpore s dobrými mravmi a akýkoľvek výklad, podľa ktorého nebankový subjekt, ktorý dlhodobo extrémne nadsadzuje úroky ako odplatu vo formulárových zmluvách nekoná úmyselne protizákonne, by viedol k nelegitímnej ochrane silnejšej zmluvnej strany. Ide o skutočnosť všeobecne známu už bežnému občanovi a preto nemožno pochybovať o vedomosti, jednoznačnom úmysle profesionála - podnikateľa v oblasti poskytovania pôžičiek. Žalobkyňa tvrdí, že o bezdôvodnom obohatení žalovaného sa dozvedela náhodne od známej a v roku 2014 od svojho právneho zástupcu na ktorého sa obrátila, ktorý jej poskytol právnu pomoc, vysvetlil stav a rozhodla sa preto podať žalobu.

Žalovaný v písomnom odpore z 11.04.2014 žiadal žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že predmetnú zmluvu nemožno podriaďiť pod právny režim spotrebiteľských zmlúv upravených v Občianskom zákonníku, nakoľko vznikla podľa Obchodného zákonníka. V čase vzniku bola predmetná zmluva tzv. absolútnym obchodom a nebolo ju možné podriaďiť pod vtedy platný právny režim spotrebiteľských zmlúv, resp. zmlúv o spotrebiteľskom úvere a z toho dôvodu zmluva o úvere nemusí obsahovať údaj o RPMN. Vychádzajúc z uvedeného tvrdil, že žalovaný mal nárok na úroky a poplatky. Vzniesol aj námietku premlčania pohľadávky. Tvrdil, že na vydanie bezdôvodného obohatenia je stanovená objektívna trojročná premlčacia doba a subjektívna dvojročná premlčacia doba, pričom v žalobe absentujú skutočnosti rozhodujúce pre začatie planutia subjektívnej premlčacej lehoty. Žalovaný nárok sa stal premlčaný tak v subjektívnej ako aj v objektívnej premlčacej lehote a to dňa 14.02.2010, keďže žaloba bola podaná 17.02.2014.

Proti platobnému rozkazu Okresného súdu Levice z 20.03.2014 č. k. 9C/24/2014 - 13 podal žalovaný v zákonnej lehote odpor, preto súd nariadil pojednávanie.

Súd konal v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju neúčast písomne ospravedlnila súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti.

Dokazovaním zistil súd tento skutkový stav :

Žalobkyňa so žalovaným uzavrela dňa 27.03.2006 zmluvu o úvere číslo XXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 531, 10 eur. Žalobkyňa splácala úver v mesačných splátkach, prvú splátku zaplatila podľa výkazu splátok (čl. 7 pv) dňa 26.04.2006 a posednú 14.02.2007, spolu 956 eur.

Žalobca si uplatňuje svoj nárok vyplývajúci z úverovej zmluvy uzatvorenej dňa 27. 03.2006, kedy Občiansky zákonník obsahoval ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Nesporne právny vzťah, ktorý vznikol uzavretím zmluvy treba považovať za absolútny obchod (§ 276 Obchodného zákonníka), avšak právny režim sa spravuje zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka všade tam, kde je to pre občana - spotrebiteľa výhodnejšie. Táto zmluva bola uzatvorená za účinnosti zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Keďže žalobkyňa ako fyzická osoba vystupuje v tomto právnom vzťahu ako spotrebiteľ a žalovaný vystupuje ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu, zmluva bola vyhotovená na formulári s obsahom a zmluvnými podmienkami vopred pripravenými vrátane úverových zmluvných podmienok bez možnosti žalovaného meniť text a podmienky zmluvy, patrí táto úverová zmluva podľa obsahu nepochybne medzi spotrebiteľské zmluvy. Je to typová zmluva, v ktorej spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah a podmienky zmluvy. Zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa mal za účel zosúladiť slovenské zmluvné práva s Európskym spotrebiteľským právom, hlavne s nepriamymi účinkami Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. účinný od 13.04.2006 právne upravil spotrebiteľské zmluvy v § 52 a nasl. a v § 879f ods. 4 uložil spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom jeho účinnosti zosúladiť s ustanoveniami § 53 a 54 do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti. Podľa odseku 4 ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré neboli dané do súladu v stanovenej lehote sú neplatné.

S poukazom na uvedené nesporne je treba považovať predmetnú úverovú zmluvu, ktorú žalobkyňa so žalovaným uzavrela za zmluvu spotrebiteľskú, ktorá sa spravuje ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch a subsidiárne príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Následne sa aj premlčanie práva posudzuje podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Žalovaný namietol premlčanie, súd preto predovšetkým skúmal, či sa žalovaný úspešne premlčania dovolal.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone stanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Ustanovenie § 107 zakotvuje kombinovanú premlčaciu dobu a to subjektívnu, ktorá je dvojročná a objektívnu, ktorá je buď trojročná (bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania), alebo desať ročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Pre začiatok behu subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto obohatenia na jeho úkor dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr. Plynutie objektívnej premlčacej doby je upravené bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor a plynie odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo.

Žalobkyňa tvrdí, že o bezdôvodnom obohatení žalovaného sa dozvedela náhodne až v roku 2014 od svojej známej a následne podrobne až poskytnutím právnej rady jej advokátom. Súd považuje síce jej tvrdenie za účelové, pretože masívna kampaň o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách prebiehala, a ešte aj prebieha, práve i voči žalovanej spoločnosti takmer vo všetkých médiách a v tlači prinajmenšom od roku 2009 a je pochybné, aby žalobkyňa nenadobudla už v tom období o tom poznatky. Žalovaná spoločnosť bola medializovaná, spotrebiteľia boli a sú upozorňovaní na jej praktiky pri stanovení úrokov z úverov.

Pokiaľ sa vychádza z tvrdenia žalobkyne, že o nekalých praktikách žalovaného sa dozvedela v roku 2014, začala jej vtedy plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba, avšak jej uplynula objektívna trojročná premlčacia doba na uplatnenie si práva. K bezdôvodnému obohateniu žalovaného došlo okamihom splatenia poslednej splátky t. j. 14.02.2007, keď namiesto poskytnutej sumy 531, 10 eur zaplatila žalobkyňa celkovo 956 eur. V úverovej zmluve skutočne chýba údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, čo sankcionuje úver bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou (§ 4 ods. 2 písm. g/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), preto žalovanému neprináležia úroky z úveru a poplatky vo výške 424, 90 eur. Trojročná premlčacia doba však uplynula 14.02.2010, pričom žaloba bola podaná až 17.02.2014.

Neobstojí tvrdenie žalobkyne, že v danom prípade je objektívna premlčacia doba desať rokov, keďže podľa nej žalovaný konal v úmysle sa na jej úkor obohatiť neuvedením údajov o RPMN v úverovej zmluve. Poukazovala na to, že žalovaný v rozpore s dobrými mravmi a príslušnými predpismi dojednával výšku odplaty v miere 96 % ročne z poskytnutých finančných prostriedkov, pričom u žalovaného ako profesionála, ktorý uzatvoril viac ako 250 000 zmlúv tohto typu musí byť zrejme, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať RPMN nie je jeho nedbanlivostné konanie ale úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

Súd je toho názoru, že nie je preukázaný úmysel žalovaného sa bezdôvodne obohatiť na úkor žalovanej. Úmyselné konanie je treba jednoznačne preukázať. Je pravdou, že žalovaný pôsobí na trhu s úvermi niekoľko rokov. Ide o podnikateľský subjekt, ktorého jedným z predmetov činnosti je poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Nepochybne je jeho cieľom aj dosiahnutie zisku zo svojho podnikania, konkrétne z poskytovania úverov z vlastných zdrojov. Nemožno však považovať neuvedenie RPMN v úverovej zmluve ako úmysel získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne. Na jednej strane si žalobkyňa mohla vypočítať, koľko „preplatí“, na úvere keď uzavrie zmluvu s podmienkami, ktoré žalovaný stanovil v úverovej zmluve bez toho či je alebo nie je RPMN v zmluve uvedené, a na druhej strane sa neuvádzaním údajov o RPMN sám žalovaný vystavil hrozbe sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti takéhoto úveru. Len ťažko možno tvrdiť, že sa žalovaný dobrovoľne úmyselne vystavil takému riziku vo vedomí, že v dôsledku neuvedenia RPMN v predmetnej úverovej zmluve nezíska úroky a poplatky z úveru, ale sa mu vráti len suma, ktorú poskytol žalobkyňi, navyše až po určitom dlhšom časovom

období. V čase, keď bola úverová zmluva uzavretá už bol zákon č. 258/2001 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinný, upravoval povinnosť uvádzať v zmluve RPMN a dôsledok absencie tohto údaj. S poukazom na hore uvedené nie je zrejmé, že žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy so žalobkyňou konal úmyselne, keď do zmluvy RPMN neuviedol s cieľom bezdôvodne sa obohatiť na jej úkor.

Vzhľadom k tomu, že nebolo jednoznačne preukázané, že pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy žalovaný úmyselným konaním získal od žalobkyne bezdôvodné obohatenie, súd má za to, že objektívna premlčacia doba je trojročná a žalobkyni márne uplynula 14.02.2010. Žalovaný sa premlčania úspešne dovolal a súd žalobu preto zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešnému žalovanému súd nepriznal náhradu trov konania, nakoľko mu v súvislosti s konaním trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia v 2-och písomných vyhotoveniach prostredníctvom podpisaneého súdu na Krajský súd v Nitre

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť; proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ods.2 citovaného ustanovenia ods. 2 odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

V Leviciach dňa 03.12.2014